

מסורת הש"ס

א) יצמות כה. קח.
ב) לקמן עמ' א' (א) נקטן
ג) שם. ד) שם. ה) שם.
ו) נעיל כה. נקטן סג.
ז) נעיל כה. נקטן סג.
ח) נעיל כה. נקטן סג.
ט) נעיל כה. נקטן סג.
י) נעיל כה. נקטן סג.
יא) נעיל כה. נקטן סג.
יב) נעיל כה. נקטן סג.
יג) נעיל כה. נקטן סג.
יד) נעיל כה. נקטן סג.
טו) נעיל כה. נקטן סג.

גיליון הש"ס

תוס' ד"ח ובי מסית ב' ו
רוב' שולח. עין שו"ת
משנ"ץ ח"א סימן כה
בארית:

מוסף רש"י

לא חזרה שליחות אצל
בעל. שלח שמו ושמה
שליח לוי שנחלתו לו ונתן
משלוחו הראשון עד שלא
היה לו שותף לחזרו אלל
שולחו ולומר עשיתי
שליחותי ושלחתי שליח
ראוי לחזור ולהגיד אינה
שליחות. (לקמן סג.) ביוון
דבעל.
קלותי צעיתי שאני
מקבלתו בעצמי. דלוי כי
עבדא לקבל מיד בעל
אין כלל חשש ביוון. דא
ידע ולא קפיד חצירה הבאה
מחשבה חצירה הבאה
לאחר מיון. לאחר שנתן
לה בעל הגט נכתב של
אחרים, וכתב, ודעו לוי
גיטא הוי. דבעין ונתן
בידה לו שלח ואמר כי
מידה. וזה נכונה שנתן לא
היה הנזכר שלה. וגרין
שלא יקבל שלח האשה
מיד שליח בעלה משום
דמי לא שיקד בעל
ומכיון לך שליח ואמר כי
עשהה היא שליח לקבל.
ואתו נמי לממר חזר הוי
שליח בעל ויסקלמהו היא
נעשה הנזכר עמנו שליחה
(שם ובניין לעיל סג.)

הדרן עלך המביא גמ'
כל גט שנכתב שלא
לשום אשה. שלח לא
האשה חותם, שנכתב לשם
אחרת ששמה שם ז',
פסול. דמכיון שכתב לה
לשמה (ובחיים ב.) קול
סופרים מקריין. את
התלמידים שמתלמדין חזון
לכתוב טופסי גיטין (שם).
מצאו בן עירו. ששמו
כשמו וחתם לחתמו העיר,
ואמר לו שמי בשמך
וכו'. ונני עמי את
אמנו וגו' זה רעיו' לא
מתינו לו ונאמר לו את
אשתי. פסול לה לגרש. זה
דרשין לא לשמה. דמכיון
וכתב לא ספר כריתות
(סוטה ב.)

מוסף תוספות

א. והא' לא נגמר
השליחות עד שהיה תנשה
שליחות של עצמה. מוס'
הראש' ועי' שיעור.
ב. דדבר פשוט שאינו
כלום דמה שייכות ידו לו
בחוץ חבירו. ריעו קרקע.
ג. הרי הבעל עשה חצרו
שליח להוליך את הגט,
והיא כשקנתה ושאלה
שליח לקבלו, ואח"כ לאשכור
לאו ידה הוא. ובענין זה אין
האשה מתגרשת ביוון שיר
האחר באמצע. מוס' הלא' ט.
דינא לא רש"י. ויחזרו
נמי מאי שנא. רש"י. ט.
גבי המביא גט ממדה"י
וחלה. מוס' הלא' יב. כיון
שהיא מקבלתו מיד מידו. מוס' הלא' יג.
יג. ונכנסין יב' על מירושל' ופליג.

המביא גמ' פרק שני גיטין

כד.

עין משפט
נר מצוה

צט א מ"י פ"א מהל'
גירושין הלכה יב
סמג עשין טו"ע ה"ע
פ"י קולט סעי' א'
ק ב מ"י שם פ"ו הלכה
ט סמג שם טו"ע ע"ס
סימן קלח סעיף א'
קא ג מ"י שם פ"ו הלכה
ט סמג שם טו"ע
ה"ע סימן קמב סעיף ג'
א ד מ"י שם פ"ג הלכה
א סמג שם טו"ע שם
סימן קלח סעיף א'
ב ה מ"י שם הל' ג
טו"ע שם סעיף ב'.

פסקי ר"ד

וממקום שבאת מה הן
צריכות לומר בפני נכתב
ובפני נחתם אף היא
צריכה שתאמר בפני
נכתב ובפני נחתם: והאשה
עצמה מביאה גיטה ובלבד
שתאמר צ"ל בפני נכתב
ובפני נחתם: ותמנה מבי
פני גיטא לידה מיגרשה
לה פי' הלא אתה מאמין
לא האשה בגיטה מק"ו
שהיא נאמנת לומר מות
בעלי א"כ כשאושרת נמי
האשה בעלי גירשין בגט
זה תאמן מק"ו שהרי
בפני נחתם בפני נכתב
ובפני נחתם למה אתה
מאמינה ואיך מצריכה
לעדים שיקיימוהו [ועי' כ]
חממת ק"ו זה א"כ
הנאמנות עליה היא ומה
צורך להטענה שתאמר
בפני נכתב ובפני נחתם
וכי שליח הוא [תאן] משעה
שנתן לה גיטה נתגרשה
והיא נאמנת בדבר זה
ומה בעלי נתנו לו מק"ו
ומה צורך שתאמר בפני
נכתב ובפני נחתם אם איך
מאמינה לומר בעלי נתנו
לי אלא מקמייהו לומר
בפני נכתב ובפני נחתם
וריון שכתבים האמונה
בקי"ו א"כ נאמנת לומר
בעלי נתנו לי והיום ומחר
אי אחי בעל ומעמד לא
משנתי ביה שכן היא
נאמנת בעצמה כאילו היו
שנים שבהיו גיטה ואמר
שהבעל נתנו לנו שהן
נאמינים ושוב אין הבעל
יכול לעיבור דאמרי' לעיל
(טז:) גם האשה היא
נאמנת בקי"ו לומר בעלי
גרשתי בזה ומה צורך
שתאמר בפני נכתב ובפני
נחתם. ואסיקנא כגון דא"ל
עדי שליח להולכה עד
וכי מטית להחם שוי
שליח להולכה בפני אותו
בי"ד וקבלי גיטך מיניה
כי נמי כי מטית להחם
אימא קמי בי דינא בפני
נכתב ובפני נחתם ולישו
שליח וליחתיך ניהליך
ומכאן מוכח כי כל
אשה הבאה ומביאה גיטה
בידה ואומרת בעלי גירשתי
ביה שהיא נאמנת א"כ ואין
אנו צריכין שיהיה ראיה
בפנינו בפי נמי נתנו לה או
לקיים עדי הגט אלא היא
נאמנת לומר נתנו לי בפני
עדי מסירה אבל אמרה
בעלי נתנו לי ביני לבני
אינו כלום דהלכה כר'
אילו דאמר עדי מסירה
כריתו ואם יד עדיה בערי

וממקום שנאם. כלומר הואיל ומינייהו גמרין נגמור נמי להא דמה
הן צריכות לומר כו' ומדקמיני דברייתא מה להלן צריכות שיאמרו כו'
שמע מינה בחזרה לארץ עסקין כאצ"י: ורז יוסף. מאי דעמי:
ישא וסיפא בחזרה לארץ. הכל כשרין להביא את הגט אוקימנא^א

בחזרה לארץ מדקמיני סומא וסיפא
האשה עצמה כו' (א) בחזרה לארץ דקמיני
ובלבד שמהא צריכה לומר: ומליעפא.
אף הנשים כו' מוקי רז יוסף באלך:
כתב ופס. צריכה לומר בפני נכתב.
ולאצ"י לא אילטרין למימתי כתב ופס
דהכי משמע מה צ"ן פה דגט לפה
דמימתי אלא שהכתב מוכיח עמו: ממי
מנא גט לידה. במקום שקבלתו
במדנית היס: איגרשה לה. ואי
צניא למיקליה לגט מגורשת היא
ואינה צריכה להביאו בפנינו אלא
להביא בעצמה ולמה לה לומר בפני
נכתב הא לאו שליח היא: סוף סוף
כי מטיל להסס איגרשה לה. ע"י
קבלה לראשונה דתנאה בעצמה הוה
ללא תתגרש עד אותו מקום ויכרי
נתקיים התנאי ולא שליח היא:
אסתמיא ארעא. דהויא שליח להולכה
עד התם ובמאי דשקלא ליה מו
מארעא הוה דמגרשה: הא דריבא לקמן
(ע.ה.) לא אמר כלום. דבעין ונתן: ו
וכי מטיל הסס הוי. את גופיך שליח
דך לקבלה וקבלי מידך: ופס לא
חזרה שליחות אלא בעלל שליח לא
מיקרי אלא המשמלת מזה לזה שראוי
לחזור אלל שולחו ולומר עשיתי
שליחותי לחצרך וזו אינה ראיה
לחזור שהרי לא נשתלמה אלא לעצמה
ואח"כ נעשית היא בעל המעשה ובטל
השליחות קודם שתחזור: שוי. אינ
אחריתא שליח לקבלה דשעתא לא פסק
שליחותה מינה וראויה לחזור: הניחא
למ"ד נו'. לקמן צפרק התקבל (סג.)
וטעמייהו מפרשי הכא בסמוך: טעמא
מאי מירושל' הוה. טעמא מאי
אמר' אין אשה עושה שליח לקבל
גיטה מיד שליח בעלה: משום ביוון
דבעל. דקצור מצוה אומי שאין היא
עממה מקבלתו הלכך לא נוחא ליה
שיאם שולחו מוסר לשלוחה ואי מסר
לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוהו
להאי. דשעמלמא מיד הבעל עממו כיון
דאיהו גופיה מסר לשליח אשמו הא
קא חזין דלא קפיד אכל כל כמה דלא
חזין אמרי' קפיד: הכא בעל לא
קפיד. אמרי' כן כו' לה: ומשום
חזרה הנאה לאחר מנא. דדמין
להדי ששזרק גט לחצר חצירו ואחר
כן קנתה היא החצר הרי הוא עושה
את החצר שליח להוליך והיא כשקנתה
עשאתו שליח לקבלה ואח"כ לאשכור
מהיהא טעמא ושלח דין הוא דחצר
לאו משום שליחות אחרת אלא משום
ידה והיא שעתא דנתינה לאו ידה
הוא: שוי שליח. אחריתא להולכה
כדי שמהא שליחותה חזרת אלל

הבעל ולאחר זמן קבלי גיטך מיניה
כלל הגט (לקמן דף כט.) ששליח
בכל הגט. קול סופרים. כתבי גיטין.
בצית דין ואומר לפניכם בפני נכתב ופני נחתם: הדרן עלך המביא גמ'
מכין וא"ת והי' שייך למימתי הכא יתר מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעין
בקמייתא

נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיו מצריכים אותה להביאם בפניו אבל אחרי שהיא באה מלפני הים ואומרת
בעלי גירשתי בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מות בעלי כדאמרי' לעיל אבל אם היא
אומרת גירשתי גיטה בפני בודאי אינה נאמנת שהרי ק"ו חמשת נשים למינן והחם כלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש: פ"ק פ"קא כל
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקריין איש פלוני מגרש את
פלוגית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שמי אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתי ונמלך

והא לא חזרה שליחות ב'. שליח לא מיקרי אלא המשמלת מזה
לזה שראוי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותי קודם שיעשה
שליח לאחרים^א וצוקוטנרס לא פירש כן: הצ"ח הבאה לאחר
מכאן. פירש צוקוטנר' שנתן

וממקום שבאת מה להלן צריכות שיאמרו
בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אף היא צריכה
שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אמר רב
אשי מתניתין נמי דיקא דקמיני האשה
עצמה מביאה גיטה ובלבד שתאמר צריכה
לומר כו' ש"מ ורב יוסף רישא וסיפא בחזרה
לארץ מציעתא בארץ אין רישא וסיפא בחז"ל
מציעתא בארץ ממאי מדרקתי^ב מזה בין גמ'
למיתה שהכתב מוכיח ולא קתני שהכתב
ופה מוכיח: האשה עצמה מביאה וכו': אשה
מבי ממי גיטה לידה איגרשה לה אמר רב
הונא באומר לא תתגרשי בו אלא בפני
ב"ד פלוני סוף סוף כי מטיא התם איגרשה
בה אלא אמר רב הונא בר מנחם משמיה
דרב אחא בריה דרב איקא דאמר לה כי
מטית התם אתנחיה אארעא ושקליה אי
הכי הוה ליה צ"ל גיטך מעל גבי קרקע
ואמר רבא צ"ל גיטך מעל גבי קרקע
לא אמר כלום אלא דאמר לה הוי שליח
להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם
הוי שליח לקבלה וקבלי את גיטך והא צ"ל
חזרה שליחות אצל הבעל דאמר לה הוי
שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית
התם שוי שליח לקבלה הניחא למ"ד אשה
עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה
אלא למ"ד אין האשה עושה שליח לקבל
גיטה מיד שליח בעלה מאי איכא למימר
טעמא מאי משום דאיכא צ"ל ביוון דבעל
והכא בעל לא קפיד הניחא למ"ד משום
ביוון דבעל אלא למ"ד משום חצרה
הבאה לאחר מיכן מאי איכא למימר
דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית
התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה
וקבלי את גיטך מיניה ואיבעית אימא
דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית
התם וכי מטית התם אימא קמי בי דינא
בפני נכתב ובפני נחתם ומשוי בי דינא
שליח וליתבוה ניהליך:

הדרן עלך המביא גמ'
ב"ה הגט. ושמע קול סופרים
מקריין בו. כסופרים העשויים
להתלמד עסקין כדאמרינן בגמרא
ואפי' למ"ד צפרק קמא דעירובין
(דף יג.) דמגילת סוטה מוחקין לה
מן התורה אע"ג דבעין לשמה
ותורה להתלמד ענינא דאמרי' הסס
לענין גט מודה דכפרשין צפ' שני
(לעיל דף כ.) וספר תורה נמי פסלינן
צפ' שני: יתר מיכן כתב לגרש
את אשתי ב'. בגמ' מפרש לא זה
שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף
זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר
בקמייתא

מכין וא"ת והי' שייך למימתי הכא יתר מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעין
בקמייתא
הדרן עלך המביא גמ'
וגדולה
נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיו מצריכים אותה להביאם בפניו אבל אחרי שהיא באה מלפני הים ואומרת
בעלי גירשתי בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מות בעלי כדאמרי' לעיל אבל אם היא
אומרת גירשתי גיטה בפני בודאי אינה נאמנת שהרי ק"ו חמשת נשים למינן והחם כלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש: פ"ק פ"קא כל
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקריין איש פלוני מגרש את
פלוגית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שמי אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתי ונמלך